

Atsauksmes par Bodo Šēferu

“Viens no nozīmīgākajiem finanšu pratības ekspertiem pēdējos 10 gados.”

Cosmopolitan

“Zinoši un asprātīgi sniedzot daudzus noderīgus padomus, viņš vada lasītāju aiz rokas ceļā uz pirmo miljonu.”

Focus

“Pastāv drošs veids, kā ar mierīgu prātu tikt pie sava pirmā miljona, – Bodo Šēfers to parāda.”

Süddeutsche Zeitung

“Bodo Šēfers atklāj pārbaudītus noslēpumus, kā tikt pie turības, un sniedz arī vienkāršus un tūlītējus iedarbīgus paņēmienus, kā rīkoties ar naudu.”

Welt am Sonntag

“Visi ir mācījušies no vienīgā īstā naudas pazinēja Bodo Šēfera un viņu atdarinājuši.”

Frankfurter Allgemeine

“ASV izglītību ieguvušais finanšu pratības padomdevējs un grāmatu autors savos semināros dalībniekus iepazīstina ar naudu, palīdzot pārvarēt iekšēju pretestību rīcībai ar to.”

Capital

“Bodo Šēfers ir Eiropas mēroga finanšu pratības padomdevējs.”

Stern

“Katrs, kurš disciplinēti krāj naudu un iegulda to, izmantojot mūsdienīgas metodes, drīz vien tiks pie turības.”

Focus

“.. noderīga motivācija cilvēkiem, kuri vēlas paši veidot savu nākotni.”

RTL

**BODO
SCHÄFER
EIN HUND
NAMENS
MONEY**

**Spielerisch zu Erfolg
und Wohlstand**

**BODO
ŠĒFERS**

**SUNS,
VĀRDĀ
MANIJS**

**Veiksmīgākā finanšu
pratības rokasgrāmata.
Ikvienam saprotami
bagātības un panākumu
pamatprincipi**

ATJAUNOTS, AKTUALIZĒTS IZDEVUMS

155:087.5

Še 130

Bodo Schäfer
EIN HUND NAMENS MONEY
Spielerisch zu Erfolg und Wohlstand

© 2020 Bodo Schäfer

This translation of EIN HUND NAMENS MONEY is published by arrangement with The Rights Company – Maastricht, the Netherlands, www.therightscompany.nl

Illustrationen, Cover und Innenteil: Carolin Dendorfer - luckymecaro.de

Autorenfotos: Inka Englisch, Dominik Pfau

All rights reserved

No vācu valodas tulkojis **Juris Miesnieks**
Atjaunotajā, aktualizētajā izdevumā papildinājumus
tulkojis **Ilmārs Zvirgzds**

Bodo Šēfers
SUNS, VĀRDĀ MANIJS
Veiksmīgākā finanšu pratības rokasgrāmata. Ikvienam saprotami
bagātības un panākumu pamatprincipi

Atjaunots, aktualizēts izdevums

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Projekta vadītāja *Meldra Āboliņa*

Redaktore *Aija Grīnfelde*

Korektore *Iļona Burka*

Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Vāka dizainu adaptējusi *Iļze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra iela 6, Rīga, LV-1010. Red. nr. R-677.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Juris Miesnieks, 2010

© Izdevums latviešu valodā, literārā apdare, mākslinieciskais noformējums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2024

ISBN 978-9934-32-734-6

Saturs

1. nodaļa. Baltais labradors	9
2. nodaļa. Sapņu krājkasītes un sapņu albums	21
3. nodaļa. Derils – zēns, kurš nopelnīja daudz naudas	31
4. nodaļa. Kā mans brālēns pelna daudz naudas	43
5. nodaļa. Manija iepriekšējais saimnieks	53
6. nodaļa. Parāds – ko mani vecāki dara nepareizi?	61
7. nodaļa. Pie Goldšterna kunga	69
8. nodaļa. Trumpfas kundze	79
9. nodaļa. Piedzīvojums	87
10. nodaļa. Vecajā pagrabā	95
11. nodaļa. Mani vecāki nesaprot...	103
12. nodaļa. Trumpfas kundzes atgriešanās	111
13. nodaļa. Lielā krīze	121
14. nodaļa. Investīciju klubs	129
15. nodaļa. Uzstāšanās	139
16. nodaļa. Klubs investē	145
17. nodaļa. Mani vecvecāki sadala risku	155
18. nodaļa. Lielā piedzīvojuma beigas	165
Pēcvārds	171
“Priekšvārds” pieaugušajiem.....	176
Pielikums	186
Bodo Šēfera personīgā vēstule lasītājiem	188
Pateicības vārdi	192

“Priekšvārdu” pieaugušajiem tu atradīsi

176. lappusē.

1. nodaļa

Baltais labradors

Kopš neatminamiem laikiem esmu vēlējies suni. Taču mēs dzīvojām īrētā dzīvoklī, un mājas īpašnieks vienkārši bija aizliedzis turēt suņus. Tētis reiz mēģināja ar saimnieku par šo jautājumu vienoties, taču tam nebija panākumu. Ir tādi cilvēki, ar kuriem vienkārši nav jēgas runāt. Saimnieks apgalvoja, ka citiem īrniekiem nepatiks, ka mājā ir suns. Tās bija pilnīgas mulķības. Es pazinu vismaz divas ģimenes otrajā un vienu trešajā stāvā, kuras arī vēlējās savu suni. Īstenībā suņi nepatika pašam mājas īpašniekam.

Mans tētis reiz teica: “Runa jau nav par suni, šis cilvēks necieš pat pats sevi un nevēl laimi arī citiem.” Vēlāk es vērīgi nopētīju mūsu saimnieku. Viņš tiešām izskatījās nejauks un neapmierināts. Pēc tam kad ar viņu par suni bija runājusi arī mana mamma, saimnieks mums pat atsūtīja ierakstītu brīdinājuma vēstuli par īres līguma laušanu.

Es vēl šodien uzskatu, ka nevienam cilvēkam nav tiesību aizliegt citiem iegādāties suni. Un ka ir vērts nopirkt māju kaut vai tāpēc, lai varētu turēt dzīvniekus.

Pēc kāda laika mani vecāki tiešām nopirka māju ar dārzu. Man bija atsevišķa istaba, un es jutos kā septītajās debesīs. Bet vecāki neizskatījās tik laimīgi. Viss izrādījās daudz dārgāks, nekā plānots. Un es, protams, sapratu, ka naudas ir krietni par maz. Tāpēc nolēmu dažas nedēļas par savu sapni nevienam neko nestāstīt. Taču vairāk par visu es vēlējos suni.

Kādu rītu mani uztraukta modināja mamma. “Kira, celies ātri augšā, pie mājas guļ ievainots suns!” Izlēcu no gultas un

steidzos lejā. Un tiešām – stūrī starp māju un garāžu gulēja balts suns. Viņš bija dziļi iemidzis, bet gulēja nemierīgi.

Uz muguras virs pakaļkājām sunim bija aptuveni sešus centimetrus gara brūce, kas stipri asiņoja. Laikam viņu bija sakodis kāds cits suns. Pēdējiem spēkiem viņš bija nokļuvis līdz šejieni un nespēkā aizmidzis. “Kurš nelietis gan ko tādu nodarījis tik skaistam sunim?” es sev jautāju. Pēkšņi viņš pamodās, lielām acīm pavērās manī un paspēra dažus soļus uz manu pusi. Taču viņš bija pārāk novārdzis un nespēcīgs. Ķepas paslidēja uz gludā bruģa, un suns nozvēlās uz vēdera. Man viņš tūdaļ kļuva no sirids mīļš.

Mēs uzmanīgi iecēlām suni automašīnā un aizvedām pie veterinārārsta. Lielā brūce tika sašūta, un suns saņēma vairākas injekcijas. Viņš nomierinājās un aizmiga. Ārsts paskaidroja, ka tā tik tiešām esot kosta brūce, bet drīz sadzīšot. Viņš mums arī pastāstīja, ka baltais suns ir labradors – ārkārtīgi labsirdīga un inteligenta suga. Labradori ļoti mīlot bērnus un savu rakstura īpašību dēļ esot labākie pavadoņi akliem cilvēkiem. Kamēr ārsts runāja, es glāstīju balto suni. Cik mīksta bija viņa spalva! Cik mīļš!

Suns nemaz nejuta, kā mēs viņu atvedām atpakaļ uz mājām un uzmanīgi noguldījām virtuvē uz segas. Man suns bija nepārtraukti jāuzmana.

“Cerams, viņš izveseļosies,” es domāju.

Taču manam uztraukumam nebija pamata. Labradori atveseļojās ļoti ātri. Bet tad radās nopietna problēma – mēs taču nezinājām, no kurienes suns nācis un kam piederējis. Vai mēs viņu drīkstam vienkārši paņemt sev? Pēkšņi es vai pamiru aiz bailēm. Ja nu vecāki negribēs suni paturēt? Galu galā mums taču nebija daudz naudas.

Protams, mums bija jāmēģina sameklēt suņa saimnieku. Taču klusībā cerēju, ka viņš par to neko neuzzinās. Vispirms

tētis publicēja sludinājumu. Pēc tam viņš piezvanīja arī vairākām dzīvnieku patversmēm. Taču neviens neko nebija dzirdējis par baltu labradoru. Ar katru dienu, ko pie mums pavadīja, suns kļuva vecākiem aizvien mīļāks, kļuva par daļu no mūsu ģimenes.

Labradors pilnīgi atveseļojās. Kādu rītu mēs ar viņu rotaļājāmies līdz spēku izsīkumam. Pēc tam sēdos pie brokastu galda. Sarunas atkal ievirzījās par naudu. Par to neko negribēju dzirdēt. Pirmkārt, es no tā visa neko nesapratu, un, otrkārt, runājot par šo tēmu, neviens nešķita īpaši laimīgs.

Klusuma brīdī ieminējos par ko daudz svarīgāku. Jautāju: “Nez, kāds ir suņa vārds?” Pēkšņi aptvērām, ka nezinām viņa vārdu.

Manuprāt, tas nebija labi. Sunim vajadzīgs vārds. Es lūkojos uz balto laimes kamolu, kurš trīs metrus no manis, cieši aizmidzis, gulēja uz noklātās segas. Taču prātā nenāca neviens piemērots vārds. Lauzīju galvu...

Tikmēr vecāki bija atsākuši diskutēt par naudu. “*Money, money, money...* viss griežas ap naudu!” tētis piepeši skaļi nopūtās. Labradors tūdaļ pielēca kājās un piesteidzās pie tēta.

“*Money!*” es iesaucos. “Viņš atsaucas uz vārdu *Money*.” Suns tūlīt pieskrēja pie manis.

“Viņu jāsauc par Maniju, jo viņš pats izvēlējās šo vārdu,” ierosināju. Mamma par to nebija sajūsmā. “*Money* angļu valodā ir nauda. Nevar taču visā nopietnībā saukt suni par naudu.” Bet tētim tas patika. “Nav nemaz tik slikti. Naudu sauksim, un nauda pati skries pie mums. Tas atrisinās visas mūsu problēmas.” Toreiz tētim, protams, nebija ne jausmas, cik tuvu viņš bija patiesībai... Un tā labradors ieguva vārdu Manijs.

Pēc sešām nedēļām mēs vēl joprojām nezinājām, no kurienes Manijs nācis. Un es to arī nemaz negribēju zināt. Ja saimnieks

atrastos, mums suns droši vien būtu jāatdod. Bet es gribēju, lai baltais labradors vienmēr būtu pie mums. Arī mani vecāki bija pie viņa ļoti pieraduši. Un tā Manijs palika pie mums. Taču es vēl joprojām nespēju pārvarēt neskaidras bailes, ka kādu dienu pie mūsu durvīm varētu uzrasties viņa iepriekšējais saimnieks un atņemt suni. Domāju, man nav īpaši jāpiemin, ka mēs ar Maniju kļuvām labākie draugi.

Tas notika, kad Manijs pie mums bija nodzīvojis jau pusgadu. Viņš bija tiešām neticami mīļš, pacietīgs un gudrs suns. Tik gudras acis kā viņam es vēl nebiju redzējusi. Reizēm biju pilnīgi pārliecināta, ka Manijs saprot, ko saku.

Visiem labradoriem patīk peldēt. Bet, manuprāt, neviens no viņiem nav pavadījis ūdenī tik daudz laika kā Manijs. Viņš nespēja palaist garām nevienu strautu, nevienu ezeru. Es labprāt būtu aizvedusi viņu pie īstas jūras. Bet vecāki teica, ka par to neesot vērts pat domāt, jo tētīm darbā neklājoties ļoti labi.

Svētdienās mēs bieži pastaigājāmies gar lielo upi, kas tek cauri mūsu pilsētai. Tā vismaz kaut nedaudz atgādināja jūru. Īpaši strauja un bīstama šī upe ir zem tilta.

Nezinu, kas todien Manijam bija prātā. Viņš bija dauzonīgs jau kopš paša rīta. Kad devāmies pastaigāties, viņš pēkšņi aizskrēja. Mēs viņu izmisīgi saucām un meklējām. Un tad ieraudzījām viņu peldam upē. Man nav ne jausmas, kā suns bija tur nokļuvis, jo viņš zināja, ka tajā vietā iet ūdenī nedrīkst. Straume bija pārāk spēcīga un nesa Maniju uz tilta pusi. Starp diviem pāļiem bija nostiepts tīkls, un tieši tajā Manijs sapinās. Viļņi vēlās pāri viņa galvai. Sunim sāka trūkt gaisa, un galva palika zem ūdens aizvien ilgāk.

Man viņš bija jāglābj! Es taču nevarēju mierīgi noskatīties, kā suns noslikst. Manī it kā izdega visi drošinātāji, un metos ūdenī. Visu apdomīgi apsvērt nebija laika. Prātā bija tikai viena doma: ātrāk nokļūt pie Manija. Viss norisinājās

ļoti ātri. Straume mani tūdaļ norāva lejup. Sarijos ūdeni un kritu panikā. Visapkārt bija netīrs, auksts ūdens, un es vairs nezināju, kur augša, kur apakša. Un tad mani apņēma tumsa. Neatceros neko, kas notika pēc tam.

Vecāki vēlāk stāstīja, ka straume mani ienesusi tajā pašā tīklā, kur sapinās Manijs. Par laimi, tuvumā bijusi ūdens policijas laiva. Pirms zaudēju samaņu, es laikam biju ar rokām apķērusies suņa kaklam. Glābēji mūs abus vienlaikus esot izvilkuši no ūdens.

Viņiem kaut kā izdevies mani atdzīvināt. Par laimi, slimnīcā bija jāpavada tikai dažas stundas. Bet vairākas dienas vēl biju ļoti vārga, un tās man bija jāpavada gultā.

Manijs atkopās ātrāk un neatkāpās no manas gultas ne soli. Viņš stundām ilgi sēdēja līdzās un raudzījās uz mani. Suņa acis varēju redzēt, ka viņš visu ir sapratis.

Daudzi to nezina, bet suņi prot cilvēku uzlūkot ar ļoti dziļu pateicību. Un Manijs uz mani skatījās mīlestības un pateicības pilnām acīm stundām ilgi. Man, protams, nebija ne jausmas, kas notiks turpmāk... Laiks ritēja, man tagad bija jau 12 gadu. Nekas nebija mainījies. Pie jūras joprojām nebijām bijuši. Mani vecāki turpināja ciest no “recesijas”, kā viņi to dēvēja. Ar to viņi domāja, ka pie visām mūsu finanšu problēmām ir vainīga vispārējā ekonomiskā situācija. Kad viņiem jautāju, kāpēc manas draudzenes Monikas vecākiem veicas aizvien labāk, kaut arī valsts vispārējā ekonomiskā situācija attiecas arī uz viņiem, vienīgā atbilde bija dūsmīga klusēšana. Un manam tētim vēl joprojām daudzus mēnešus bija grūti savilkt kopā galus. Noskaņojums bieži bija ļoti drūms. Mamma laiku pa laikam izteicās, ka labāk būtu bijis, ja mēs nebūtu nopirkuši māju. Šādu spriedelēšanu uzskatīju par visīstāko laika izšķiešanu, jo pagātņi tik un tā vairs nevarēja mainīt. Turklāt tādā gadījumā es nebūtu varējusi paturēt Maniju, tāpēc bija labi, kā bija.